

§ 8. Zakres czynności opiekuna obejmuje udzielanie pomocy organom służby konserwatorskiej w sprawach dotyczących ochrony zabytku lub zabytków powierzonych jego opiece, a w szczególności:

- 1) zawiadamianie właściwego konserwatora oraz prezydium rady narodowej właściwych ze względu na miejsce położenia zabytku o zagrożeniu całości lub części zabytku, a ponadto
- 2) zawiadamianie organów Milicji Obywatelskiej o okolicznościach, stanowiących bezpośrednie zagrożenie zabytku, jeżeli zwłoka w działaniu mogłaby spowodować szkodę.

§ 9. W działalności swojej opiekun obowiązany jest stosować się do zarządzeń i wskazówek organów służby konserwatorskiej.

§ 10. 1. W razie odbywania podróży na zlecenie konserwatora opiekunowi przysługuje zwrot kosztów podróży oraz diety w wysokości i na zasadach ustalonych dla pracowników państwowych.

2. Wydatki z tego tytułu pokrywa się z kredytów budżetu terenowego, przewidzianych na ochronę zabytków.

§ 11. Wykonanie zarządzenia zleca się Dyrektorowi Zarządu Muzeów i Ochrony Zabytków, wojewódzkim konserwatorom zabytków (konserwatorom zabytków miast wyłączonych z województw) oraz Zarządowi Głównemu PTTK.

§ 12. Traci moc zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 20 grudnia 1954 r. w sprawie społecznych opiekunów nad zabytkami (Monitor Polski z 1955 r. Nr 18, poz. 189).

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Minister Kultury i Sztuki: *T. Galiński*

98

ZARZĄDZENIE PREZESA URZĘDU PATENTOWEGO POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 29 stycznia 1963 r.

w sprawie sposobu i terminów uiszczenia należności za druk opisu patentowego.

Na podstawie art. 38 ust. 3 oraz art. 82 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Należność za druk opisu i rysunków wynalazku (opisu patentowego) wynosi zł 20 od strony druku.

2. O wysokości należności, o której mowa w ust. 1, Urząd Patentowy zawiadamia osobę zainteresowaną.

3. Uiszczenie należności wskazanej w zawiadomieniu powinno nastąpić w terminie:

- 1) jednego miesiąca od dnia doręczenia zawiadomienia — jeżeli zgłaszający posiada miejsce zamieszkania lub siedzibę w Polsce,
 - 2) dwóch miesięcy od dnia doręczenia zawiadomienia — jeżeli zgłaszający posiada miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą w jednym z krajów europejskich,
 - 3) trzech miesięcy od dnia doręczenia zawiadomienia — jeżeli zgłaszający posiada miejsce zamieszkania lub siedzibę za granicą w jednym z krajów nie wymienionych w pkt 2.
4. Do czasu uiszczenia należności za druk opisu patentowego Urząd Patentowy nie wydaje dokumentu patentowe-

go oraz świadectwa autorskiego na wynalazek, których dotyczy ten opis patentowy.

§ 2. Obowiązek uiszczenia należności za druk opisu patentowego nie dotyczy wynalazku, stanowiącego własność Państwa.

§ 3. Należność wymienioną w § 1 uiszcza się gotówką w oddziale Narodowego Banku Polskiego albo przekazem pocztowym lub przelewem na rachunek Urzędu Patentowego w Narodowym Banku Polskim. Przy dokonywaniu wpłaty, należy wskazać oddział Narodowego Banku Polskiego, który prowadzi rachunek Urzędu Patentowego, numer rachunku, tytuł wpłaty i klasyfikację dochodów budżetowych Urzędu Patentowego.

§ 4. Przepisy zarządzenia stosuje się odpowiednio w razie wydawania drukiem opisów wzorów użytkowych oraz do należności za ponowny druk opisów patentowych, co do których Urząd Patentowy postanowi o ich sprostowaniu zgodnie z art. 40 Prawa wynalazczego.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Prezes Urzędu Patentowego
Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej: *Z. Muszyński*

99

OBWIESZCZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 1963 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu uchwały nr 99 Rady Ministrów z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania.

1. Na podstawie § 2 uchwały nr 32 Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1963 r. zmieniającej uchwałę w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania (Monitor Polski Nr 13, poz. 67) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst uchwały nr 99 Rady Ministrów z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania (Monitor Polski Nr 32, poz. 155) z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów i ustępów.

2. Jednolity tekst uchwały nr 99 Rady Ministrów z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania nie obejmuje § 3 uchwały nr 32 Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1963 r. zmieniającej uchwałę w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania (Monitor Polski Nr 13, poz. 67) w brzmieniu:

„§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.”

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów:
St. Jędrzychowski

Załącznik do obwieszczenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 20 lutego 1963 r. (poz. 99).

UCHWAŁA Nr 99 RADY MINISTRÓW

z dnia 18 marca 1960 r.

w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) Rada Ministrów uchwala, co następuje:

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

§ 1. Uchwała określa zasady i tryb ustalania na lata 1961—1965 i stosowania w tym okresie w przemyśle państwowym i spółdzielczym:

- cen fabrycznych,
- cen rozliczeniowych oraz
- cen porównywalnych.

§ 2. 1. Cena fabryczna artykułu odpowiada przeciętnym (średnio ważonym) kosztom własnym jego produkcji, powiększonym o zysk.

2. Ceny fabryczne stosuje się przy obliczaniu podatku obrotowego, przy rozliczeniach z budżetem, przy rozliczeniach z centralami handlu zagranicznego w zakresie artykułów przeznaczonych na eksport oraz przy ustalaniu zysku.

§ 3. 1. Cena rozliczeniowa artykułu odpowiada kosztom własnym jego produkcji w określonym przedsiębiorstwie, powiększonym o zysk.

2. Ceny rozliczeniowe stosuje się przy rozliczeniach ze zjednoczeniem przemysłu (jednostka równorzędna lub centrala zbytu).

§ 4. Cena porównywalna artykułu jest to jego cena fabryczna z określonej daty, która stanowi podstawę do wartościowego porównania wielkości produkcji z różnych okresów czasu.

§ 5. Odrębne przepisy regulują stosowanie cen fabrycznych, rozliczeniowych i porównywalnych w planowaniu i sprawozdawczości.

§ 6. Przepisy dotyczące cen artykułów stosuje się odpowiednio do cen usług przemysłowych.

§ 7. Ilekroć w uchwale jest mowa o cenach zbytu, należy przez to rozumieć ceny sprzedaży artykułów przez zakłady wytwórcze, ustalone przez właściwe organy w trybie określonym w odrębnych przepisach.

Rozdział II.

Zasady ustalania cen fabrycznych w przemyśle objętym planowaniem centralnym.

§ 8. 1. Cenę fabryczną artykułu (§ 2 ust. 1), z zastrzeżeniem przepisu ust. 4 i § 10 ust. 1, ustala się na poziomie średnich kosztów własnych jego produkcji w przedsiębiorstwach zgrupowanych w zjednoczeniu, które jest głównym producentem tego artykułu, powiększonych o zysk określony dla artykułów produkowanych przez przedsiębiorstwa zgrupowane w tym zjednoczeniu.

2. Na wniosek właściwego ministra Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów może zezwolić na ustalenie ceny fabrycznej artykułu na poziomie średnich kosztów własnych jego produkcji w przedsiębiorstwach zgrupowanych w zjednoczeniu, które nie jest głównym producentem danego artykułu.

3. W zależności od specyfiki produkcji i znaczenia poszczególnych składników kosztów własnych w całości kosztów produkcji danego artykułu zysk, o którym mowa w ust. 1, może być ustalony w procencie całości kosztów produkcji albo tylko kosztów przerobu lub wartości robocizny bezpośredniej, albo w procencie ceny zbytu.

4. Jeżeli chodzi o artykuły opodatkowane procentową stawką przedmiotową od obrotu, ceną fabryczną jest cena zbytu zmniejszona o kwotę wynikającą z zastosowania odpowiedniej stawki procentowej.

§ 9. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów i Państwową Komisją Cen ustala na wniosek zainteresowanych ministrów podstawę obliczania zysku, wysokość jego stawki oraz w zakresie artykułów konsumpcyjnych — dopuszczalną górną granicę zysku.

§ 10. 1. Ceny fabryczne artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych równe są cenom zbytu ustalonym dla tych artykułów, jeśli właściwy organ nie ustali na podstawie ust. 2 ceny fabrycznej w odmiennej wysokości od ceny zbytu.

2. Cenę fabryczną artykułu zaopatrzeniowego i inwestycyjnego ustala się w wysokości odmiennej od jego ceny zbytu:

- 1) jeśli jest to podyktowane potrzebą ustalenia odpowiednich proporcji pomiędzy zyskiem osiąganym na różnych artykułach w celu stworzenia warunków dla pożądanego kierunku produkcji,
- 2) dla zmniejszenia nadmiernego zysku osiąganego w cenie zbytu, w razie jego ujemnego oddziaływania, przy jednoczesnej niecelowości lub niemożności dokonania zmiany cen zbytu,
- 3) na artykuły technicznie przestarzałe, jeśli celowe jest zmniejszenie zysku przy jednoczesnym utrzymaniu obowiązującej ceny zbytu,
- 4) jeśli cena zbytu danego artykułu nie pokrywa średnich kosztów własnych jego produkcji w przedsiębiorstwach zgrupowanych w zjednoczeniu, które jest głównym producentem danego artykułu, z uwzględnieniem przepisu § 8 ust. 2.

3. Za zysk nadmierny, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, uważa się w zasadzie zysk przekraczający 10% kosztów własnych. Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów po porozumieniu z Ministrem Finansów i Państwową Komisją Cen może dla określonych artykułów lub grup artykułów określić, że za zysk nadmierny uważa się zysk wyższy lub niższy od 10% średnich kosztów własnych przedsiębiorstw zgrupowanych w zjednoczeniu, które jest głównym producentem danego artykułu, z uwzględnieniem przepisu § 8 ust. 2.

§ 11. Artykuły zaopatrzeniowe i inwestycyjne, na które ustalono cenę fabryczną niższą od ceny zbytu, podlegają obciążeniu podatkiem obrotowym.

§ 12. 1. Zjednoczenia produkujące artykuły, których ceny fabryczne są wyższe od obowiązujących cen zbytu, powinny w uzasadnionych przypadkach otrzymać dotację przedmiotową.

2. Tryb udzielania dotacji, o której mowa w ust. 1, określi Minister Finansów na wniosek zainteresowanego ministra.

§ 13. 1. Ceny fabryczne nowo produkowanych artykułów, których ceny zbytu wyprowadza się z cen detalicznych przez potrącenie marży handlowej (artykuły konsumpcyjne i artykuły o jednolitym poziomie cen), a które należą do grupy artykułów opodatkowanych w formie różnicowego podatku obrotowego, ustala się na poziomie pokrywającym planowane koszty własne w przedsiębiorstwach zgrupowanych w zjednoczeniu, które jest głównym producentem danego artykułu (z uwzględnieniem przepisu § 8 ust. 2), z doliczeniem zysku w wysokości osiągniętej w cenach fabrycznych grupy artykułów najbardziej zbliżonych.

2. Ceny fabryczne nowo produkowanych artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych równe są cenom zbytu ustalonym dla tych artykułów.

3. Jeśli artykuły, o których mowa w ust. 2, wchodziły w skład grupy artykułów opodatkowanych w formie podatku różnicowego bądź gdy zachodzi celowość ustalenia ceny fabrycznej w wysokości odmiennej od ceny zbytu, cenę fabryczną ustala się zgodnie z przepisem ust. 1.

4. Jeżeli nowo produkowany artykuł wchodzi w skład grupy artykułów opodatkowanych procentową stawką przedmiotową od obrotu, jego ceną fabryczną jest cena zbytu zmniejszona o kwotę wynikającą z zastosowania odpowiedniej stawki procentowej.

5. Jeśli na nowo produkowany artykuł ma być udzielona dotacja przedmiotowa, cenę fabryczną ustala się zgodnie z przepisem § 8 ust. 1 i 2.

6. Ceny fabryczne artykułów o postępowej technice i artykułów szczególnie ważnych dla rozwoju postępu technicznego, tj. artykułów o znacznie polepszonych parametrach technicznych, konstrukcji lub jakości, mogą, za zgodą ministra, zawierać zysk przekraczający do 50% zysk określony w ust. 1. Stosowanie podwyższonej stawki zysku powinno być ograniczone do określonego przez ministra czasu, w zasadzie do roku, a w przypadkach szczególnie uzasadnionych względami postępu technicznego — do lat 2.

§ 14. 1. Cenę fabryczną nowo produkowanego artykułu ustala w porozumieniu z Ministrem Finansów ten organ, który uprawniony jest do ustalania ceny detalicznej bądź ceny zbytu na dany artykuł.

2. Cenę fabryczną nowo produkowanego artykułu ustala się jednocześnie z ustaleniem ceny detalicznej bądź ceny zbytu na dany artykuł.

3. W uzasadnionych przypadkach Państwowa Komisja Cen może w porozumieniu z Ministrem Finansów przekazać właściwemu ministrowi swoje uprawnienia w zakresie ustalania cen fabrycznych na nowo produkowane artykuły (ust. 1).

4. Państwowa Komisja Cen może w porozumieniu z Ministrem Finansów ustalić wytyczne w sprawie ustalania cen fabrycznych na nowo produkowane artykuły.

§ 15. 1. Ceny fabryczne ulegają zmianie w trybie określonym w § 17, jeżeli zysk na danym wyrobie przekracza górną granicę ustaloną zgodnie z § 9 oraz w przypadkach określonych w § 10 ust. 2, albo jeżeli na skutek urzędowych zmian cen podstawowych artykułów zaopatrzeniowych, taryf przewozowych, stawek płac, stawek amortyzacyjnych, koszt własny produkcji danego artykułu będzie wyższy od obowiązującej ceny fabrycznej lub gdy zmiany te powodują istotne zmniejszenie określonego zysku.

2. Ceny fabryczne artykułów o zmiennym poziomie kosztów własnych w poszczególnych okresach roku na skutek sezonowych wahań cen surowców mogą ulegać zmianie w razie zmiany cen tych surowców.

3. Zmiany cen fabrycznych, o których mowa w ust. 1, nie powinny być dokonywane częściej niż raz w roku.

§ 16. 1. W razie dokonywania zmian cen fabrycznych niektórych artykułów produkowanych przez przedsiębiorstwa zgrupowane w danym zjednoczeniu, cenę fabryczną ustala się na podstawie przeanalizowanych kosztów własnych produkcji danego artykułu z doliczeniem zysku w wysokości osiągniętej w cenach fabrycznych artykułów najbardziej zbliżonych lub w wysokości osiągniętej przeciętnie przez zainteresowane przedsiębiorstwo (bądź przedsiębiorstwa). W przypadkach uzasadnionych względami postępu technicznego zysk może być wliczony zgodnie z przepisem § 13 ust. 6, a w zakresie artykułów technicznie przestarzałych — w wysokości niższej niż osiągnięta na artykułach najbardziej zbliżonych.

2. Ceny fabryczne artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych równe cenom zbytu tych artykułów ulegają odpowiednio zmianie wraz ze zmianą cen zbytu artykułów.

3. Zmiany cen fabrycznych artykułów opodatkowanych procentową stawką przedmiotową od obrotu dokonywane są jednocześnie ze zmianą stawki podatku obrotowego. Nową cenę fabryczną określa się zgodnie z przepisem § 13 ust. 4.

§ 17. 1. Zmiany cen fabrycznych dokonywane są na wniosek właściwego ministerstwa przez Państwową Komisję Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów albo z inicjatywy Państwowej Komisji Cen lub Ministra Finansów.

2. Ministrowie posiadający uprawnienia do ustalania w porozumieniu z Ministrem Finansów cen fabrycznych na nowo produkowane artykuły (§ 14) mogą dokonywać zmian tych cen w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 18. 1. W razie dokonania zmiany ceny fabrycznej może być w uzasadnionych przypadkach obniżona lub podwyższona przez właściwy organ cena zbytu do poziomu nowej ceny fabrycznej.

2. Jeżeli cena zbytu nie ulegnie zmianie, można w razie obniżki ceny fabrycznej wprowadzić lub zwiększyć obciążenie podatkiem obrotowym albo zmniejszyć dotację przedmiotową, a w razie wyższej ceny fabrycznej — zmniejszyć lub znieść obciążenie podatkiem obrotowym albo zwiększyć dotację.

§ 19. 1. Państwowa Komisja Cen może w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami i Ministrem Finansów powoływać międzyresortowe zespoły do opiniowania cen fabrycznych, o których mowa w § 13 i § 15.

2. Tryb i sposób opracowania i wydania katalogów cen fabrycznych oraz ich aktualizowania ustala Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów. W zakresie artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych katalogi cen fabrycznych powinny obejmować tylko artykuły, których ceny fabryczne ustalono w wysokości odmiennej od cen zbytu. Nie obejmuje się również katalogami cen fabrycznych poszczególnych cen fabrycznych artykułów objętych grupą artykułów opodatkowanych procentową stawką przedmiotową.

3. Organy uprawnione do ustalania cen fabrycznych prowadzą rejestr cen fabrycznych artykułów zaopatrzeniowych i inwestycyjnych ustalonych w wysokości odmiennej od cen zbytu oraz cen fabrycznych wszystkich artykułów konsumpcyjnych.

Rozdział III.

Zasady ustalania cen rozliczeniowych oraz stosowania systemu wyrównawczego cen w przemyśle objętym planowaniem centralnym oraz w przedsiębiorstwach państwowego przemysłu terenowego i przemysłu spółdzielczego objętych porozumieniem ogólnobranżowym.

§ 20. 1. Ceny rozliczeniowe (§ 3) mogą być stosowane w przypadkach, gdy różnice obiektywnych warunków produkcji (poziom techniczny urządzeń produkcyjnych, warun-

ki geologiczne itp.) powodują, że w przedsiębiorstwach zgrupowanych w zjednoczeniu występuje znaczna i trwała rozpiętość kosztów własnych produkcji określonych artykułów.

2. Wprowadzenie cen rozliczeniowych wymaga uruchomienia w zjednoczeniu lub w centrali zbytu rachunku wyrównawczego różnic cen, zwanego dalej w skróceniu „systemem wyrównawczym cen”.

3. Systemem wyrównawczym cen mogą być objęte przedsiębiorstwa nie zgrupowane w zjednoczeniu.

4. Systemem wyrównawczym cen mogą być objęte wszystkie lub niektóre artykuły, z wyjątkiem artykułów, na które udzielane są dotacje przedmiotowe z budżetu Państwa.

5. Decyzję o wprowadzeniu systemu wyrównawczego cen podejmuje minister nadzorujący zjednoczenie (zjednoczenie wiodące, centralę zbytu) w porozumieniu z Ministrem Finansów; w przypadku określonym w ust. 3 decyzja wymaga ponadto uzgodnienia z ministrami, Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości i zarządami centralnymi związków spółdzielczych nadzorujących przedsiębiorstwa, które mają być objęte systemem wyrównawczym cen.

§ 21. 1. System wyrównawczy cen ma na celu:

- 1) obniżenie średnich kosztów własnych, produkowanych artykułów, np. przez lokalizowanie produkcji tych artykułów w przedsiębiorstwach, w których produkcja jest tańsza,
- 2) zapewnienie właściwego asortymentu produkcji, gdy zróżnicowanie rentowności przy istniejącym układzie cen poszczególnych asortymentów temu przeciwdziała,
- 3) zwiększenie produkcji w przedsiębiorstwach o obiektywnie gorszych warunkach produkcji — w przypadkach, gdy jest to konieczne.

2. Dofinansowywanie w ramach systemu wyrównawczego cen powinno być dokonywane tylko do wysokości ekonomicznie uzasadnionej i może być uzależnione od podjęcia środków mających na celu zmniejszenie jednostkowych kosztów produkcji (np. dokonanie modernizacji urządzeń produkcyjnych).

§ 22. 1. Ceny rozliczeniowe artykułów produkowanych przez przedsiębiorstwa zgrupowane w danym zjednoczeniu opracowuje zjednoczenie i przedstawia do zatwierdzenia kolegium zjednoczenia.

2. Ceny rozliczeniowe artykułów produkowanych przez uczestników porozumienia ogólnobranżowego (także nie zgrupowanych bezpośrednio w zjednoczeniu wiodącym) ustalane są przez zjednoczenia wiodące i zatwierdzane w trybie uchwał komisji ogólnobranżowej.

3. Ceny rozliczeniowe ustalone przez kolegia zjednoczeń bądź komisje ogólnobranżowe przesyłane są właściwemu ministrowi nadzorującemu zjednoczenie (zjednoczenie wiodące) do wiadomości. Minister może zarządzić zmianę ustalonych cen, jeśli uzna je za niewłaściwe.

4. Rejestr ustalonych cen rozliczeniowych prowadzi zjednoczenie (zjednoczenie wiodące).

§ 23. Stosowanie ceny rozliczeniowej wyższej od ceny fabrycznej danego artykułu może być ograniczone do określonej ilościowo lub czasowo produkcji tego artykułu.

§ 24. 1. Ceny rozliczeniowe artykułów ustala się na poziomie kosztów własnych ich produkcji, powiększonych o zysk (§ 8 ust. 3).

2. Kwota zysku na jednostce produkcji w przedsiębiorstwach o wysokich kosztach własnych produkcji nie powinna być wyższa od kwoty tego zysku w przedsiębiorstwach o niskich kosztach własnych produkcji.

3. Jeżeli różnice kosztów własnych produkcji w sposób trwały wynikają z obiektywnych warunków produkcji (np. warunków geologicznych), można zastosować wyższą kwotę zysku niż określona w ust. 2.

§ 25. 1. W ramach systemu wyrównawczego cen przedsiębiorstwa państwowe objęte planowaniem centralnym otrzymują od zjednoczenia (centrali zbytu) dopłaty wyrównujące różnicę pomiędzy ustaloną ceną rozliczeniową a niższą od niej ceną fabryczną.

2. Różnicę między ceną fabryczną a niższą od niej ceną rozliczeniową przedsiębiorstwa wpłacają na rachunek wyrównawczy cen zjednoczenia (centrali zbytu).

3. Podstawą do rozliczeń z przedsiębiorstwami państwowego przemysłu terenowego i przemysłu spółdzielczego, uczestnikami porozumienia ogólnobranżowego, są odpowiednie różnice między ceną rozliczeniową ustaloną dla tych przedsiębiorstw a ceną zbytu obowiązującą te przedsiębiorstwa, zmniejszoną o kwotę podatku obrotowego.

§ 26. Ceny rozliczeniowe nowo produkowanych artykułów ustala się zgodnie z zasadami określonymi w § 24 w oparciu o planowane koszty własne tych artykułów.

§ 27. Minister Finansów określi związane ze stosowaniem cen rozliczeniowych zasady rozliczeń zjednoczeń z budżetem, jak również szczegółowy tryb tych rozliczeń.

Rozdział IV

Zasady ustalania cen porównywalnych w przemyśle objętym planowaniem centralnym.

§ 28. 1. Cenami porównywalnymi (§ 4) na lata 1961—1965 będą ceny fabryczne obowiązujące w dniu 1 lipca 1961 r. w zjednoczeniu będącym głównym producentem danego artykułu oraz ceny nowo produkowanych artykułów ustalone zgodnie z zasadami określonymi w § 13 z uwzględnieniem przepisów § 29.

2. Główny Urząd Statystyczny po porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów może na wniosek zainteresowanego ministra wyrazić zgodę na opracowanie grupowych cen porównywalnych opartych na cenach fabrycznych obowiązujących w dniu 1 lipca 1960 r.

§ 29. 1. Ceny porównywalne nowo produkowanych artykułów ustala się w wysokości wynikającej z przemnożenia ceny fabrycznej tego artykułu przez współczynnik wyrażający stosunek ceny porównywalnej najbardziej zbliżonego artykułu do obowiązującej ceny fabrycznej tego artykułu.

2. W razie niemożności porównania nowo produkowanego artykułu z innymi artykułami cenę porównywalną tego artykułu ustala się na podstawie planowanego kosztu własnego, skorygowanego o współczynnik odpowiadający zmianom cen zbytu podstawowych artykułów zaopatrzeniowych, usług i taryf przewozowych, stawek amortyzacyjnych i stawek płac w stosunku do 1 lipca 1960 r. z dodaniem zysku. Współczynniki te ustalane są przez ministerstwa sprawujące nadzór nad działalnością przedsiębiorstw wytwarzających nowe artykuły.

3. W razie braku współczynników, o których mowa w ust. 2, cenę porównywalną należy ustalić w oparciu o współczynnik wyrażający stosunek wartości produkcji danej grupy artykułów w cenach fabrycznych do wartości w cenach porównywalnych.

§ 30. Ceny porównywalne ustala minister sprawujący nadzór nad przedsiębiorstwem produkującym te artykuły. Ceny te stają się obowiązujące po ich zarejestrowaniu w Głównym Urzędzie Statystycznym. Główny Urząd Statystyczny może odmówić zarejestrowania ceny w razie stwierdzenia niewłaściwego kształtowania się poziomu tej ceny w porównaniu z cenami porównywalnymi wyrobów zbliżonych.

§ 31. 1. Tryb opracowania, rejestrowania i wydania katalogów cen porównywalnych i ich aktualizowania (uzupełniania) ustali w terminie do dnia 15 maja 1960 r. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego po porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów.

2. Ministerstwa przedstawia Głównemu Urzędowi Statystycznemu w terminie do dnia 15 września 1960 r. projekty katalogów cen porównywalnych. Główny Urząd Statystyczny akceptuje projekty katalogów cen porównywalnych po porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 32. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego określi w terminie do dnia 31 grudnia 1960 r. po porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów i Państwową Komisją Cen zakres i tryb kontroli prawidłowości stosowania cen porównywalnych i ustalania cen porównywalnych na nowo produkowane artykuły.

Rozdział V.

Ceny w państwowym przemyśle terenowym i w przemyśle spółdzielczym.

§ 33. Państwowa Komisja Cen po porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów i Ministerstwem Finansów opracuje na wniosek ministrów sprawujących nadzór nad działalnością przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego oraz naczelnymi organizacjami spółdzielczymi wytyczne na lata 1961—1965 dotyczące zakresu oraz zasad stosowania cen fabrycznych i cen rozliczeniowych w terenowym przemyśle państwowym i w przemyśle spółdzielczym oraz tryb ustalania i rejestrowania tych cen.

§ 34. 1. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego po porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów ustali na wniosek ministrów sprawujących nadzór nad działalnością przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego oraz zarządów naczelnymi organizacjami spółdzielczymi wykaz artykułów, do których stosowane będą ceny porównywalne obowiązujące w przemyśle państwowym objętym planowaniem centralnym.

2. Dla artykułów nie objętych wykazem, o którym mowa w ust. 1, ustalane będą grupowe ceny porównywalne.

3. Podstawą do ustalenia grupowych cen porównywalnych są średnio ważone ceny zbytu artykułów wchodzących w skład danej grupy, określone w oparciu o strukturę produkcji 1959 r. według obowiązujących w dniu 1 lipca 1960 r. cen zbytu, pomniejszone o podatek obrotowy.

4. Nomenklaturę i skład grup artykułów ustali na wniosek właściwych ministrów Główny Urząd Statystyczny po porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów.

5. Grupowe ceny porównywalne ustala ministrowie sprawujący nadzór nad działalnością przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego oraz naczelne organizacje spółdzielcze — dla przemysłu spółdzielczego.

6. Przepisów ust. 1—5 nie stosuje się do usług przemysłowych.

§ 35. Dla usług przemysłowych wykonywanych przez państwowy przemysł terenowy i przemysł spółdzielczy ustala się współczynniki przeliczeniowe z cen realizacji na ceny porównywalne. Współczynniki te określają ministrowie sprawujący nadzór nad działalnością przedsiębiorstw państwowego przemysłu terenowego oraz zarządy naczelnymi organizacjami spółdzielczymi. Zmiana współczynników przeliczeniowych następuje wraz ze zmianą cen na usługi.

§ 36. 1. Ceny porównywalne na artykuły nowo produkowane w państwowym przemyśle terenowym i w przemyśle spółdzielczym ustala się zgodnie z zasadami określonymi w § 29, jeżeli artykuły te nie mogą być zaliczone do grup artykułów, dla których ustalono grupowe ceny porównywalne (§ 34).

2. W sprawach rejestracji cen porównywalnych w państwowym przemyśle terenowym i w przemyśle spółdzielczym stosuje się odpowiednio przepisy § 30.

Rozdział VI.

Przepisy końcowe.

§ 37. Na okres ograniczony mogą być ustalone tymczasowe ceny fabryczne, jak również tymczasowe ceny rozliczeniowe stanowiące zachętę do podejmowania produkcji nowych artykułów.

§ 38. Kryteria uznawania artykułów za nowo produkowane ustala właściwi ministrowie w porozumieniu z Komisją Planowania przy Radzie Ministrów i Państwową Komisją Cen w terminie do dnia 31 lipca 1960 r.

§ 39. Zobowiązuje się Państwową Komisję Cen w porozumieniu z Ministrem Finansów i Komisją Planowania przy Radzie Ministrów do dostosowania katalogów cen fabrycznych do przepisów uchwały w terminie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia uchwały.

§ 40. Zobowiązuje się:

- 1) zjednoczenia — do prowadzenia stałej i systematycznej kontroli stosowania właściwych cen w przedsiębiorstwach;
- 2) Ministra Finansów, właściwych ministrów, Przewodniczącego Państwowej Komisji Cen i Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego — do organizowania okresowych kontroli stosowania właściwych cen;
- 3) prezydów wojewódzkich oraz powiatowych i miejskich rad narodowych — do przeprowadzenia okresowych kontroli stosowania właściwych cen w podległych im przedsiębiorstwach państwowego przemysłu terenowego oraz w przedsiębiorstwach spółdzielczych.

§ 41. 1. Przepisy uchwały nie dotyczą wykonywanej przez przedsiębiorstwa produkcji specjalnej dla sił zbrojnych.

2. Tryb ustalania cen fabrycznych i porównywalnych oraz opracowania i wydania katalogów tych cen ustali Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów.

§ 42. Ilekroć w uchwale jest mowa:

- 1) o „ministerstwie” — rozumie się również inne organy naczelne administracji państwowej i naczelne organizacje spółdzielcze;
- 2) o „ministrze” — rozumie się również kierowników urzędów centralnych oraz zarządy naczelnymi organizacjami spółdzielczymi;
- 3) o „zjednoczeniu” — rozumie się również jednostki równorzędne.

§ 43. Tracą moc przepisy sprzeczne z niniejszą uchwałą, a w szczególności:

- 1) uchwała nr 531 Prezydium Rządu z dnia 2 lipca 1955 r. w sprawie zasad ustalania cen fabrycznych i cen porównywalnych;
- 2) uchwała nr 83 Rady Ministrów z dnia 4 lutego 1956 r. w sprawie zasad, kompetencji organów i trybu ustalania cen fabrycznych i cen porównywalnych na nowo produkowane wyroby oraz w sprawie rejestrowania cen fabrycznych i porównywalnych (Monitor Polski Nr 16, poz. 234);
- 3) uchwała nr 164 Rady Ministrów z dnia 30 kwietnia 1957 r. w sprawie zniesienia w spółdzielczości pracy cen fabrycznych i porównywalnych;
- 4) zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 4 października 1956 r. w sprawie określenia przypadków, w jakich ceny fabryczne ulegają zmianie, oraz w sprawie trybu dokonywania tych zmian (Biuletyn PKPG Nr 24, poz. 64).

§ 44. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz